

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1ste April 1896 til 31te Marts 1897.

Trolle: Naar jeg herved tillader mig at lægge Beslag paa det høje Ting's Opmærksomhed for en kort Tid, er det ikke for at tale om Politik — det fortaar jeg mig ikke paa —, det er derimod for at tale om en Sag, som gennem den Diskussion, der hidtil har fundet Sted her i Salen, har vist sig at have stor Sympati fra alle Sider, en Sag, til hvis Belysning flere ærede Medlemmer allerede have givet vægtige Bidrag, og hvortil jeg nu ogsaa vil tillade mig at give mit Bidrag. Jeg har haft Anledning til at beskæftige mig en Del med den Sag, som jeg her vil tale om, nemlig vor Fiskeriering. Jeg er den højtærede Marineminister Tak skyldig, fordi han har givet mig saa rig Lejlighed dertil. Jeg har baade været udkommanderet til Island til Fiskerinspektion der i to Aar, og har haft Lejlighed til i tre Aar for egen Regning at drive Fiskeri der oppe, og har senere været knyttet til Fiskerinspektionen her hjemme baade inden for og uden for Skagen. Jeg har derved haft rig Lejlighed til at se nærmere paa de Forhold, hvorom jeg nu vil tale. Det ærede Medlem for Ringkøbing (S. C. Christensen) udtalte forleden under sit Indledningsforedrag, at vi skulde vinde indad til, hvad vi havde tabt udad til. Det er ganske rigtigt, men jeg vil dog dertil føje, at vi skulle ogsaa se at vinde af Havet, hvad vi have tabt af Land. Danmark er omgivet af Havet paa alle Sider, og det er derfor ganske naturligt for os, at vi se efter, om vi ikke kunne udvide vore Grænser ad den Vej. Vi have nylig skabt gode Betingelser for at udvide vore Grænser mod Ost gennem Anlægget af Frihavnen og ved at etablere en Færgesforbindelse med vort Naboland, Sverige. Men hvorledes staar det til Vest efter, hvor Betingelserne efter min Mening ere nok saa gode? Der ligger hele Kysten aaben uden et eneste Tilflugtssted for den Befolkning, som her skal drive sit Erhverv. Jeg mener, at vi udvide vore Grænser ved at udvilde vore Søneringer og særlig ved at udvide vort Fiskeri. Jeg mener, at for hver Køl, vi lægge her i Landet, lægge vi et lille Stykke Land til Danmark. Se vi hen til, hvad vor Skibsflaade repræsenterer, saa finde vi, at vor Skibsflaade repræsenterer en Kapital af 100 Millioner Kr., og den aarlige Bruttofragt repræsenterer en Kapital af 30

Millioner Kr. efter løse Beregninger. Det er ikke lidt. Fiskerieringen derimod indbringer os højest en 6 Millioner Kr., og det er alt for lidt, naar vi se hen til, hvad andre Lande, særlig de os nærmest liggende Lande, bringe ud af deres Fiskeri. Naar man hidtil har drøftet Mulighederne for at forbedre vore Fiskeres Naar herhjemme, har man kun taget den humane Side af Sagen i Betragtning; man er altid gaaet ud fra, at vore Fiskere ere en Samsundsklasse, der kun kommer frem med Krav om Almisse, men man har ikke tænkt sig, at de kunde bidrage til, at vi vandt noget i nationaløkonomisk Henseende. Det er denne Betragtning, som synes mig fejlagtig, og som jeg vil søge at give et Bidrag til at rette. Lad os se hen til, hvad f. Eks. Skotland bringer ud af sit Fiskeri — det er et Land, der ligger paa samme Breddegrad som en Del af Jylland — lad os tage en Strækning af Kysten fra Aberdeen til Dunbar; den svarer i Udstrækning til et Stykke af den vestjydske Kyst mellem Havnholm og Ringkjøbing. Paa den nævnte skotske Kyststrækning udbragte Fiskeriet i 1892 en Sum af 8½ Million Kr., og en eneste By paa denne Strækning, nemlig Aberdeen, har i 5 Aar haft en Udvikling af Fiskeriet, der anslaaes til 2½ Million Kr. Det er altsaa ikke Smaasummer, og de komme ind alene paa en enkelt Kyststrækning. Hele Skotland har i alt over 30 Millioner Kroners Indtægt af sit Fiskeri. Naar man nu spørger: ere de naturlige Betingelser for at bringe denne Næring op til samme Udvikling, til samme Standpunkt, som den indtager i andre Lande, ikke lige saa gode som her, saa maa vi svare; „Jo, ubetinget“. Vi mangle kun, at vore Fiskere saa de samme Betingelser at virke under, som de have i disse andre Lande, og det er Havne og Kommunikationer. Det er nemlig saa, at Centrum for de bedste Fiskepladser her i vore Farvande er for Kattegats Bedkommende Anholt og for Nordsøens og Skageraks Bedkommende Havnholm. I Nærheden af disse Centraller findes ikke noget Tilflugtssted, som Fiskerne kunne gaa til, og hvor de kunne drive deres Næring, men det er jo rimeligt, at naar de skulle spille en lang Tid med at komme til og fra deres Fangstpladser, kunne de ikke have det samme økonomiske Udbytte af deres Bødder, som de vilde kunne have, hvis de boede i Nærheden af en saadan Havn. Derfor maa man sige, at den første Betingelse for at skabe et Fiskeri af Betydning er, at der findes let tilgængelige Havne, passende Tilflugtssteder i Nærheden af disse Centraller for vort Fiskeri. Man har paastaet, at vi kunne nøjes med